

Nr 133.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande; given Stockholms slott den 11 mars 1949.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I anslutning till i propositionen nr 244/1948 framlagt förslag om omläggning av riksdagens sessionstider föreslås i propositionen att riksdagsmännens arvoden, som nu utgå i förhållande till den tid då riksdagen är i verksamhet, i stället böra fastställas som bestämda årsarvoden, vilkas storlek ej varierar med riksdagssessionernas längd. I propositionen föreslås, att årsarvodenas storlek f. n. skall fastställas med utgångspunkt från de belopp, som utgingo under 1948 års riksdag.

F ö r s l a g
till
L a g
angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98)
om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Härigenom förordnas, att 1 § och 3—7 §§ stadgan den 21 februari 1941 om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande¹ skola erhålla följande ändrade lydelse.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

1 §.

Riksdagsman åtnjuter arvode *under tid då, räknat från och med dagen för riksdagens början, ärenden som Konungen förelagt riksdagen äro beroende på dennas prövning eller då riksdagen eljest sammanträder för frågor varom i § 56 riksdagsordningen sägs. Vid lagtima riksdag skall arvode dock utgå för minst fyra månader, så framt ej riksdagen dessförinnan upplöses.*

Arvode utgår med ett belopp motsvarande *sjuhundrafemtio* kronor för *månad*, om riksdagsmannen är bosatt å ort där riksdag hålles, samt eljest med belopp motsvarande *ettusen* kronor för *månad*.

Blir riksdagsman förhindrad deltaga i riksdagsgöromålen, skall han för tid, varmed frånvaron i en följd överstiger trettio dagar, vidkännas avdrag å arvodet med en fjärdedel av vad eljest skolat för samma tid utgå.

Riksdagsman åtnjuter arvode *från och med den dag, då han tager plats i riksdagen till och med den dag, då riksdagsmannauppsdraget upphör.*

Arvode utgår med ett belopp motsvarande *6 450* kronor för *år*, om riksdagsmannen är bosatt å ort där riksdag hålles, samt eljest med belopp motsvarande *8 600* kronor för *år*.

Har ett år förflutit, sedan riksdagsman sist deltog i riksdagsarbetet, skall därefter, intill dess han åter intager sin plats i riksdagen, intet arvode utgå.

¹ Senaste lydelse av 3 och 7 §§, se 1945:253 samt av 1 och 6 §§, se 1947:464.

Nuvarande lydelse:

Riksdagsman skall i de fall, då han enligt bestämmelserna i denna stadga kan komma i åtnjutande av pension, å arvodet vidkännas avdrag med *tjugufem* kronor för varje månad, varunder *arvode åtnjutes*. Avdragna belopp må icke återkrävas.

Föreslagen lydelse:

Riksdagsman skall i de fall, då han enligt bestämmelserna i denna stadga kan komma i åtnjutande av pension, å arvodet vidkännas avdrag med 25 kronor för varje månad, varunder *riksdagssession pågår*. Avdragna belopp må icke återkrävas.

3 §.

Riksdagsman äger på det allmännas bekostnad företaga resor å statliga och enskilda järnvägar.

Riksdagsman, som är bosatt å annan ort än där riksdagen hålles, äger jämväl vid begagnande av annat färdmedel än i första stycket sagts på det allmännas bekostnad resa till och från riksdagen samt under tid, då *arvode till honom utgår*, mellan riksdagsorten och hemorten.

Riksdagsman, som är bosatt å annan ort än där riksdagen hålles, äger jämväl vid begagnande av annat färdmedel än i första stycket sagts på det allmännas bekostnad resa till och från riksdagen samt under tid, då *riksdagen håller session*, mellan riksdagsorten och hemorten.

4 §.

Kamrarnas talmän erhålla *under tid, då arvode till dem utgår, därjämte* representationsbidrag med ett belopp motsvarande för månad ettusen kronor, dock högst med fem tusen kronor under ett och samma kalenderår.

Kamrarnas talmän erhålla representationsbidrag med 5 000 kronor för år.

5 §.

Ledamot av utrikesnämnden, så ock suppleant, åtnjuter under tid, då *han icke uppbär arvode såsom riksdagsman*, dels ersättning för kostnaden för resa till och från sammanträde med nämnden, dels ock trakamentsersättning för varje sammanträdesdag med *tjugufem* kronor, om ledamoten eller suppleanten är bosatt å ort där nämnden sammanträder, samt eljest med *femtio* kronor.

Ledamot av utrikesnämnden, så ock suppleant, åtnjuter under tid, då *riksdagen ej håller session*, dels ersättning för kostnaden för resa till och från sammanträde med nämnden, dels ock trakamentsersättning för varje sammanträdesdag med 25 kronor, om ledamoten eller suppleanten är bosatt å ort där nämnden sammanträder, samt eljest med 50 kronor.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

6 §.

Arvode och representationsbidrag utbetalas i efterskott var femtonde dag på rekvisition av vederbörande kammars talman. Dag för utbetalning må jämkas, när så med hänsyn till infallande helg eller eljest prövas lämpligt.

Arvode och representationsbidrag utbetalas under riksdagens vårsession med ett belopp motsvarande för månad 1 000 kronor eller, vad angår årsarvode å 6 450 kronor, 750 kronor. Återstoden utbetalas med lika belopp under envar av månaderna september—december. Utbetalning sker i den ordning kanslideputerade bestämmer.

Utbetalning av pension sker månadsvis i efterskott.

Vid beräkning av ersättning för del av månad räknas månaden till trettio dagar.

7 §.

De ledamöter av riksdagen, vilka jämlikt § 80 riksdagsordningen hava inseende över riksdagens kansli, äga, tillika med kamrarnas talmän, meddela de närmare bestämmelser, som må erfordras för tillämpningen av denna stadga.

Kanslideputerade äga, tillika med kamrarnas talmän, meddela de närmare bestämmelser, som må erfordras för tillämpningen av denna stadga.

Utbetalningar med stöd av denna stadga verkställas av riksgäldskontoret.

Denna lag träder i kraft den 1 juni 1949.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 11 mars 1949.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK, ANDERSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om *ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande* samt anför följande.

I § 23 riksdagsordningen föreskrives att ledamot av riksdagen äger av statsmedel åtnjuta arvode och reseersättning samt att närmare bestämmelser härom meddelas i en av Konungen och riksdagen samfällt beslutad stadga.

Dessa bestämmelser återfinnas i stadgan om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande den 21 februari 1941 (nr 98), som i sin nuvarande lydelse innehåller i huvudsak följande.

Riksdagsman åtnjuter arvode under tid, räknat från och med dagen för riksdagens början, då ärenden som Konungen förelagt riksdagen äro beroende på dennas prövning eller då riksdagen eljest sammanträder för frågor varom i § 56 riksdagsordningen sägs. Vid lagtima riksdag skall arvode dock utgå för minst fyra månader, så framt ej riksdagen dessförinnan upplöses. Arvode utgår med ett belopp motsvarande 750 kronor för månad, om riksdagsmannen är bosatt å ort där riksdag hålles, samt eljest med belopp motsvarande 1 000 kronor för månad. Blir riksdagsman förhindrad deltaga i riksdagsgöromålen, skall han för tid, varmed frånvaron i en följd överstiger trettio dagar, vidkännas avdrag å arvodet med ej fjärdedel av vad eljest skolat utgå för samma tid.

Riksdagsman skall i de fall, då han enligt bestämmelserna i stadgan komma i åtnjutande av pension, vidkännas avdrag å arvodet med 25 kronor för varje månad, varunder arvode åtnjutes. Riksdagsman, som tillhört riksdagen minst åtta år före fyllda 65 år, äger rätt till pension. Pension utgör i regel för den, som tillhört riksdagen åtta år före fyllda 65 år, 1 188 kronor för år och för den, som tillhört riksdagen tjugu år eller längre tid före nämnda ålder, 3 636 kronor för år. För varje år utöver åtta ökas pensionen med 204 kronor, intill dess nämnda högsta pensionsbelopp uppnåtts. Uppbär den, som åtnjuter pension på grund av riksdagsmannaupdrag, tillika lön eller tjänstepension på grund av anställning i allmän tjänst, skall, så länge sådan annan förmån åtnjutes, förstnämnda pension i viss ordning minskas.

Riksdagsman äger på det allmännas bekostnad företaga resor å statliga och enskilda järnvägar samt i vissa fall med annat färdmedel.

Kamrarnas talmän erhålla under tid, då arvode utgår till dem, representationsbidrag med ett belopp motsvarande 1 000 kronor för månad, dock högst 5 000 kronor under ett kalenderår.

Ledamot eller suppleant av utrikesnämnden åtnjuter under tid, då han icke uppbär arvode såsom riksdagsman, dels ersättning för kostnaden för resa till och från sammanträde med nämnden, dels ock traktamentsersättning för varje sammanträdesdag med 25 kronor, om ledamoten eller suppleanten är bosatt å ort där nämnden sammanträder, samt eljest med 50 kronor.

Arvode och representationsbidrag utbetalas i efterskott var femtonde dag.

Under de senaste åren ha i skilda sammanhang ändringar i dessa bestämmelser varit aktuella. Härvid ha särskilt fyra spörsmål diskuterats och föranlett olika förslag till omläggningar.

Den första frågan gäller om ersättningen skall konstrueras som ett månadsarvode, utgående så länge riksdagen är i verksamhet, eller som ett fast årsarvode, som utgår oberoende av riksdagsperiodens längd under året. Möjligen kunna också dessa båda grunder kombineras i form av ett fast årsarvode jämte traktamente under riksdagstid.

Vidare har frågan om de grunder som skola vara avgörande för om en riksdagsman skall tillerkännas det högre eller det lägre arvodet varit föremål för övervägande.

Med detta spörsmål sammanhänger frågan om den lämpliga utformningen av regeln i 33 § kommunalskattelagen angående skatteavdrag å riksdagsmannaarvode.

Slutligen har föreslagits införande av ett pensioneringssystem, enligt vilket avgifterna skola helt täcka pensionsbeloppen.

Den år 1943 tillsatta utredningen angående revision av riksdagens arbetsformer berörde i sitt betänkande (SOU 1944: 8) den första av dessa frågor. Utredningen föreslog införande av en kombination av fasta och rörliga arvoden. Det fasta arvodet skulle få formen av ett årsarvode, som med lika belopp per månad skulle utbetalas under hela året. Därtill skulle komma ett rörligt arvode i form av dagtraktamente under den tid då riksdagen var samlad. Årsarvodet skulle utgå med 4 200 kronor, motsvarande 350 kronor i månaden, och dagarvodet med 5 kronor för å riksdagsorten bosatta ledamöter och 15 kronor för övriga ledamöter.

I motioner vid 1946 års riksdag (I: 102 och II: 194) föreslogs bl. a. införande av ett fast och tillräckligt högt årsarvode, som — under förutsättning att riksdagssessionens början i enlighet med i motionen framfört förslag flyttades bakåt till den 1 december — under tiden 1/12—31/5 skulle utgå, för i Stockholm bosatta ledamöter med 750 kronor och för övriga med 1 000 kronor per månad. Under återstoden av året skulle motsvarande belopp utgöra 250 respektive 350 kronor. I anledning av nämnda motioner anhöll riksdagen i skrivelse (r. skr. nr 457/1946) till Kungl. Maj:t om skyndsamt utredning av frågan om revision av riksdagens arbetsformer samt om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

De inom finansdepartementet den 3 och 20 januari 1947 tillkallade *riksdagsarvodessakkunniga* behandlade framför allt frågan om riksdagsmannarvodets differentiering samt i samband därmed även frågan om i vilka fall och i vilken utsträckning avdragsrätt i skattehänseende borde föreligga. De sakkunniga erinrade om att enligt gällande stadga riksdagsmannens bösättning på eller utanför riksdagsorten avgör, om han skall erhålla det större eller det mindre arvodet. Ordet »bosatt» har i denna bestämmelse tolkats så, att mantalsskrivningsorten är att betrakta som vederbörandes bösättningsort. I fråga om den rätt till skatteavdrag med två tredjedelar av arvodet beloppet, som enligt 33 § kommunalskattelagen tillkommer bl. a. den som för deltagande i riksdag å annan ort, än där han varit bosatt, uppburit arvode, har ordet bosatt i flertalet fall tolkats på samma sätt. Numera anses emellertid, framhöllo de sakkunniga, att bösättningsbegreppet i nämnda lag bör tilläggas den innebörd det fått i folkbokföringsförordningen, d. v. s. att det syftar på den ort där vederbörande har sitt hem, och ej på mantalsskrivningsorten, om denna är en annan. Bösättningsbegreppet i arvodesstadgan och i kommunalskattelagen kan sålunda i vissa fall få olika innebörd.

De sakkunniga föreslogo införande av en uttrycklig föreskrift i stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande, att kyrkobokföringen i regel skulle läggas till grund för arvodets differentiering. Kyrkobokföringen skall nämligen enligt folkbokföringsförordningen som regel följa förändringarna i bösättningen. Bestämmelser borde emellertid även infogas i syfte att från det högre arvodet undantaga de riksdagsledamöter som enligt denna regel skulle uppbära detta arvode men för vilka den materiella grunden härför saknades, d. v. s. ledamöter som utan att vara bosatta i Stockholm dock hade hemmet så nära huvudstaden att de utan hinder eller avsevärd olägenhet kunde vistas där under nattvilan, vidare även statsråd samt kommittéledamöter med flera, som hade fast bostad i Stockholm men jämlikt gällande regler vore kyrkobokförda å annan ort.

Riksdagsarvodessakkunniga föreslogo vidare, att rätten till skatteavdrag skulle knytas till den omständigheten, att riksdagsmannen åtnjutit det högre arvodet.

Inom justitiedepartementet den 17 oktober 1946 tillkallade sakkunniga ha i sitt betänkande med förslag angående riksdagens arbetsformer och därmed sammanhängande frågor (SOU 1947:79) framlagt förslag beträffande ersättningsfrågorna. Huvudparten av de frågor, som nämnda sakkunniga upptagit till behandling, har på anmälan av chefen för justitiedepartementet i proposition nr 244 med förslag till ändringar i regeringsformen och riksdagsordningen m. m. förelagts 1948 års riksdag. Beträffande riksdagsmännens arvoden och pensioner utgick föredragande departementschefen emellertid från att ett definitivt ståndpunktstagande icke borde ske innan de aktuella grundlagsändringarna slutligen antagits, varför något förslag härutinnan icke upptogs i propositionen.

Sistnämnda sakkunniga ha bl. a. anfört följande.

Beträffande *principerna för arvodenas konstruktion* uttala de sakkunniga, att de finna många skäl tala för den kombination mellan fast arvode och rörligt traktamente som rekommenderades av 1943 års utredning. En på så sätt utformad ersättning för riksdagsmannauppdraget syntes vara ägnad att främja en önskvärd koncentration i riksdagsarbetet. Detta syfte syntes emellertid än bättre tillgodoses, om arvodena gjordes helt fasta. Härtill komme, att ett system innefattande dagersättningar rimligtvis måste kombineras med en närvaroregistrering som, hur den än utformades, aldrig kunde bli fullt rättvisande. Det kunde nämligen icke utan vidare förutsättas, att den som trägnast bevistade sammanträdena i utskott och kamrar också nedlade det största arbetet i riksdagen. De sakkunniga ha av dessa skäl funnit sig böra framlägga förslag till en övergång till helt fasta årsarvoden.

Vid beräkningen av riksdagsarvodets storlek ha de sakkunniga utgått från att detta bör omfatta ett årsarvode, som kan ge riksdagsledamöterna skälig ersättning för i samband med riksdagsuppdraget förlorad inkomst samt ersättning för de under själva sessionen med uppdraget förbundna extrautgifterna. I arvodesbeloppet skulle m. a. o. vara inräknade både ett fast årsarvode och dagtraktamente för de sex till sju månader, som förutsattes bli normal längd för riksdagen. De sakkunniga hade efter prövning av olika alternativ beräknat det fasta arvodet efter ett årsarvode av 7 200 kronor samt ett dagtraktamente av 10 kronor för stockholmare och 25 kronor för övriga. Arvodet skulle i så fall för å riksdagsorten bosatta ledamöter vid sju månaders riksdag bli $(7\,200 + 2\,100 =)$ 9 300 kronor och för övriga $(7\,200 + 5\,250 =)$ 12 450 kronor. Det lägre arvodet kunde lämpligen avrundas till 9 000 kronor och det högre till 12 000 kronor.

De sakkunniga ansluta sig i huvudsak till riksdagsarvodessakkunnigas förslag beträffande reglerna för *differentiering av riksdagsarvodena*. De ha visserligen övervägt möjligheterna av att ytterligare differentiera arvodena. Trots att ur rättvisesynpunkt därigenom vissa fördelar torde kunna uppnås, har en sådan utformning av arvodesbestämmelserna emellertid icke ansetts lämplig. De sakkunniga föreslå, att det lägre arvodet knytes till faktisk bosättning å riksdagsorten eller dess närmaste omgivning, icke till Stockholm med angivna förorter.

Vad angår *skatteavdragsbestämmelserna* har det med hänsyn till den höjning av arvodena som föreslås icke syntes de sakkunniga skäligt att för dem som komma att åtnjuta det högre arvodet ifrågasätta att en så stor del av beloppet som två tredjedelar göres skattefri. I första hand borde den del som vore att betrakta som traktamente göras skattefri för de riksdagsledamöter, som ej vore bosatta i Stockholm eller som skulle jämföras med i Stockholm icke bosatta. Det obligatoriska pensionsavdrag av 744 kronor, som upptoges i det förslag till självpensionering, som de sakkunniga framlägga, komme enligt gällande regler också att undantagas från beskattning. Av 12 000-kronorsarvodet borde enligt dessa beräkningsgrunder $(5\,200 + 744 =)$ 5 944 kronor eller ungefär hälften få avdragas vid beskattning. —

Den skattefria delen av arvodet skulle sålunda reduceras från två tredjedelar till ungefärligen hälften — och de sakkunniga föresloge i anslutning härtill, att det beskattningsbara beloppet avrundades till exakt hälften av arvodet eller 6 000 kronor. För riksdagsledamöter, som ej uppbure ersättning under helt år, borde det skattefria beloppet reduceras så att det utgjorde hälften av det uppburna arvodet. Å riksdagsorten bosatta ledamöter hade enligt nuvarande regler att erlægga skatt för hela arvodet. De sakkunniga ansåge visserligen icke att dessa och övriga ledamöter, som enligt förslaget skulle i arvodeshänseende jämsställas med dem, borde få rätt till skatteavdrag enligt samma grunder som föreslagits för övriga ledamöter, men för ifrågavarande kategori borde dock utöver den avdragsgilla pensionsavgiften en mindre del, omkring 1 000 kronor, som kunde beräknas motsvara med riksdagsuppdraget direkt förbundna utgifter, undandragas skatteplikten. Av det föreslagna arvodet av 9 000 kronor borde därför 7 200 kronor, d. v. s. 80 procent, vara beskattningsbart.

De sakkunniga anföra slutligen, att därest riksdagsarvodena omläggas i enlighet med förslaget skapas sådana förutsättningar för *den obligatoriska självpensioneringsprincipens förverkligande* som saknades vid riksdagspensionernas införande. En årlig pensionsavgift av 744 kronor skulle obligatoriskt erläggas av varje riksdagsledamot under hela den tid uppdraget innehaves. Hel pension, 3 636 kronor, skulle utgå till den som vid 65 års ålder i minst 20 år varit riksdagsman. Vid lägre antal riksdagsår skulle reduktion ske. Minst fyra års ledamotskap skulle dock alltid erfordras. Med hänsyn till att pensionen helt skulle täckas av inbetalade avgifter, skulle någon reduktion av pensionen på grund av andra samtidigt uppburna pensionsförmåner eller inskränkning i pensionsrätten av andra särskilda skäl icke äga rum.

Departementschefen. Riksdagen har i anledning av propositionen nr 244/1948 såsom vilande för vidare grundlagsenlig behandling antagit förslag till ändrad lydelse av regeringsformen och riksdagsordningen. Under förutsättning att årets riksdag kommer att slutligt antaga de ifrågavarande grundlagsändringarna, aktualiseras frågan om en omläggning av riksdagsmannarvodena.

Huvudsyftet med de i nämnda proposition framlagda förslagen var att möjliggöra en koncentration och rationalisering av riksdagsarbetet; bl. a. avsågs att i möjligaste mån begränsa riksdagens sessionstid. Ett system med fasta årsarvoden har liksom den i propositionen nr 244 föreslagna omläggningen av sessionstiderna ansetts vara ägnat att främja en önskvärd koncentration av riksdagsarbetet. Därest sålunda de berörda grundlagsändringarna nu genomföras, torde i anslutning härtill en övergång till fasta årsarvoden böra äga rum. Jag vill således förorda att förslag i sådan riktning förelägges riksdagen.

I fråga om avvägningen av ersättningens storlek ha de år 1946 tillkallade sakkunniga föreslagit högre arvoden än som nu utgå. De sakkunniga ha

räknat med ett fast årsarvode av 7 200 kronor samt ett traktamente beräknat efter 25 respektive 10 kronor för dag under sju månader och ha därigenom efter vissa justeringar kommit fram till årsbelopp av 12 000 respektive 9 000 kronor. Det rådande ekonomiska läget har på senare tid påkallat stark återhållsamhet i fråga om löne- och arvodesregleringar för alla samhällsgrupper. Med hänsyn härtill är jag f. n. icke beredd att föreslå någon höjning av riksdagsmännens arvoden, trots att jag anser en sådan i och för sig väl motiverad.

Under 1948 års riksdag uppgingo arvoden *de facto* till i runt tal 8 600, respektive 6 450 kronor. Jag föreslår att dessa belopp läggas till grund vid fastställande av årsarvodenas storlek för de olika kategorierna riksdagsmän.

De förslag som framförts beträffande nya grunder för differentieringen av arvoden och för beskattningen av desamma samt beträffande införande av självpensioneringssystem bygga i större eller mindre grad på att en arvodeshöjning genomföres. Då någon sådan nu ej avses, torde de nämnda reformförslagen icke böra upptagas till prövning i detta sammanhang. Det vore knappast tillfredsställande, om riksdagsledamöternas arvoden skulle reduceras, i synnerhet som de redan nu måste anses synnerligen knappt tillmätta.

Införandet av fasta årsarvoden och omläggningen av riksdagens sessions-tider nödvändiggöra vissa ändringar i de nu gällande arvodesbestämmelserna. Sålunda böra de bestämmelser i gällande stadga som hänvisa till tid, då arvode utgår, utbytas mot stadgande om tid, då riksdagssession pågår. Arvode bör utgå från och med den dag då riksdagsman, sedan hans fullmakt granskats och godkänts i den ordning som 32 § riksdagsordningen föreskriver, tager plats i riksdagen till och med den dag då uppdraget upphör. Omläggningen av grunderna för riksdagsarvudet synes vidare kräva en skärpning av de nu gällande reglerna för avdrag från arvudet för sådan riksdagsledamot som blir förhindrad att delta i riksdagsgöromålen. Den nuvarande bestämmelsen att ledamot för tid, varmed frånvaron i en följd överstiger 30 dagar, skall vidkännas avdrag å arvudet med en fjärdedel av vad eljest skolat för samma tid utgå, torde böra kompletteras med ett stadgande, att då ett år förflutit sedan riksdagsman sist deltog i riksdagsarbetet, skall han, intill dess han åter intager sin plats i riksdagen, icke erhålla något arvode. Utbetalningsföreskrifterna torde under förhandenvarande omständigheter böra utformas så, att de under pågående riksdagssession utbetalade månatliga posterna komma att sammanfalla med eller i varje fall ej nämnvärt understiga vad som enligt hittills gällande regler utgår som månatligt arvode. Med hänsyn härtill torde böra föreskrivas, att arvode utbetalas under riksdagens vårsession med belopp, motsvarande 1 000 respektive 750 kronor för månad, medan återstoden av årsarvudet fördelas med lika belopp på månaderna september—december; motsvarande bör gälla talmännens representationsbidrag. Utbetalningsföreskrifterna böra även läggas till grund vid beräkning av det avdrag å arvudet som riksdagsman skall vidkännas vid längre tids frånvaro än 30 dagar. Utbetalning bör ske i den ordning kansli-deputerade bestämma.

I statsverkspropositionen har under fjortonde huvudtiteln äskats ett förslagsanslag av 2 885 000 kronor till Riksdagen: Arvoden till riksdagens ledamöter. En sådan omläggning till årsarvoden som här föreslagits torde ej behöva föranleda någon omräkning av nämnda anslag.

Föredraganden hemställer härefter, att ett i enlighet med det anförda inom finansdepartementet upprättat förslag till *lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppdragets fullgörande* måtte genom proposition föreläggas riksdagen.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Claes H. Edgardh.